

[Inger Stilling Pedersen]

Selvfølge­lig kan der være ting, man kan diskutere, og der kan også være nogle personer, der får indfødsret, som man ikke mener burde have det, men man skylder også sandheden at sige noget om, hvor svært det er, og hvor mange afslag der er givet på grund af sproget, hvor meget man egentlig kræver, og hvor længe folk har måttet vente, fordi der har været gentagen kriminalitet. Alt det synes jeg vi skulle have haft en langt mere saglig debat om i stedet for at køre så ensidigt, som Fremskridtspartiet gør, men vi ved godt, at det simpelt hen er Fremskridtspartiets facon at køre på den måde for at sige, hvor forfærdeligt det står til.

Selvfølge­lig er der en sandhed i det, fru Pia Kjærsgaard siger. Det er klart, at der måske er nogle, der ikke skulle have haft statsborgerskab; men man har bøjet sig, som man har gjort i andre tilfælde herinde, for at blive enig, også fordi, som fru Birthe Rønn Hornbech sagde, at vi ikke ønsker at debattere enkeltpersoner her i salen; det gjorde vi i udvalget, og her­nede var vi så enige om, hvad vi ville stemme.

Jeg håber da, at debatten alligevel har været positiv, sådan at man også fremover – nu sidder jeg ikke selv i Indfødsretsudvalget i øjeblikket – kan diskutere og finde frem til, hvordan kriterierne skal være og fortsat give befolkningen tiltro til, at man har mulighed for at diskutere hver enkelt person og finde frem til, om man skal sige ja eller nej, men så må man også respektere de andres afgørelser på dette punkt.

Pia Kjærsgaard (FP):

Hvert år giver Folketinget tusinder af udlændinge dansk statsborgerskab. Mange gange er der tale om straffede personer, der overhovedet ikke er værdige til at få tildelt statsborgerskab. Vi har været vidt omkring i debatten i dag, og jeg må gentage, at jeg er ked af, at vi er det eneste parti, der hver gang har stemt imod massetildelingerne af dansk statsborgerskab; jeg håber, vi får nogle flere med os efterhånden.

Som en konsekvens af de manglende initiativer fra regeringens side for så vidt angår dette problem, har vi altså i dag behandlet to forslag fra Fremskridtspartiet om forholdene ved opnåelse af dansk statsborgerskab: Dette om krav for at opnå dansk statsborgerskab, og det foregående om, hvor mange der skal have dansk statsborgerskab.

Det har været alt for let at få dansk statsborgerskab, og alt for mange udlændinge er nærmest automatisk blevet danske statsborgere, hvis de har boet her i landet tilstrækkelig længe. Det må der gøres op med; statsborgerskab skal ikke være en ret, man har, eller noget, man har krav på, og som man bare får; det skal være et gode, man har gjort sig fortjent til. Afgørende betingelser for at få et dansk statsborgerskab bør naturligvis være, at man behersker det danske sprog, har en ren straffeattest og giver afkald på sit hidtidige statsborgerskab.

Vi har netop i Folketinget fået forelagt forslaget om, at yderligere 954 personer skal kunne blive danske statsborgere. Det er i øjeblikket under behandling i Folketingets Indfødsretsudvalg. Til det tal skal der lægges de pågældendes børn, og vi ved, at tallet erfaringsmæssigt stiger i løbet af de kommende år; man skal også huske, at Folketinget cirka hver 3.-4. måned får sådan en stak ansøgninger.

Sidste gang, Folketinget uden om Fremskridtspartiet vedtog at uddele statsborgerskaber, var den 17. december 1993, og dengang var der tale om 867 udlændinge, hvoraf 74 var straffet for overtrædelser af straffeloven. Vi taler ikke om småforseelser som at stjæle et æble i en grøntbutik, eller hvad det var, fru Elisabeth Arnold sagde, men om alvorlige forbrydelser; det er straffelovsovertrædelser, vi debatterer, ikke bøder eller andre småting.

Meget ofte skal statsborgerskab naturligvis først tildeles, når en tilflytter og dennes familie igennem lang tid – måske endda i flere generationer – har levet her i landet og føler sig så dybt forankret i det danske samfund, at en ansøgning om dansk statsborgerskab er en helt naturlig ting at tage til følge. Desværre må man konstatere, at det har været under de skiftende Schlüter-regeringer, at der er sket en lempelse af muligheden for at opnå dansk statsborgerskab, og det er den lempelse, som vi forsøger at få rettet op på.

Det må ikke blive et samlebandsprojekt at opnå statsborgerskab. Man må ikke bare uddele det til tusinder af ansøgere, men først og fremmest uddele det til personer, der allerede har opholdt sig her i landet igennem en ikke ubetydelig årrække og under deres ophold ikke har ligget det danske samfund økonomisk til byrde; naturligvis skal man også kunne klare sig selv økonomisk, hvis man skal opnå et dansk statsborgerskab.